

NATALIE WINTER

Clipe de viață

PARTEA ÎNȚAI

1

- Nu-mi place, declară Daphne.
 - De ce?
 - Nu seamănă cu o Myrtle.
 - Atunci cu ce seamănă? întrebă Elliott.
 - Nu știu, dar sigur nu cu o Myrtle.
 - Am discutat deja despre asta, îi reaminti el. Și ai spus da.
 - Dar asta a fost înainte să o văd.
 - Daphne, ar însemna foarte mult pentru mine...
- Daphne oftă.
- De ce ai vrea totuși să-ți botezi fiica după bunica ta moartă? Și nici nu se poate prescurta în vreun fel. Myr? Nu. Îți spun eu, fata noastră o să fie agresată și asta doar pentru că tu ai devenit sentimental.
 - Așa cum obișnuiește mama să spună, nu numele îl face pe om, omul face numele.
 - E chestia pe care ar spune-o o femeie pe care o cheamă Enid.
 - Oricum, într-o bună zi o să ne fie recunoscătoare că nu e la fel ca toată lumea.
 - Nu îi dai prea multe șanse, nu?
 - Daph, te rog.
 - Tăcere.
 - Daffy...
- Daphne oftă din nou.
- Bine. Dar tu îi plătești ședințele de consiliere psihologică, atunci când o să crească.
 - Promit, zise și se uită la ea, chicotind.
 - Ce-i?
- Zâmbetul îi deveni mai larg.
- Ce e?

– Ai înjurat. O grămadă.

– Așa am făcut? se miră Daphne încruntându-se. Totul mi se pare un pic neclar acum.

– Dar a fost sexy într-un fel.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Te rog, putem să schimbăm subiectul?

– Bineînțeles. Iartă-mă, scumpo.

Se uitară amândoi la Myrtle. Micuța își mișcă pleoapele ca și cum ar fi simțit apăsarea privirii lor. Își scoase o mână din scuteș și ridică pumnul micuț în aer.

– Sper doar să nu moștenească părul meu roșcat sau bărbia ta mare, zise Daphne. Sau urechile tale, de fapt.

Elliott clătină din cap.

– O să fie exact așa cum trebuie să fie. O să fie perfectă.

Îi dădu lui Myrtle un deget, pe care cea mică îl apucă strâns.

– N-am văzut pe nimeni mai frumos ca tine, îi șopti Elliott.

Simți privirea lui Daphne ațintită asupra lui și continuă:

– Ceea ce înseamnă ceva, atunci când ai o mamă trăsnet.

– Frumoasă revenire.

Elliott duse un deget la frunte, apoi întinse mâna spre Daphne.

Femeia respira sacadat.

– Te simți bine? o întrebă.

Daphne scutură din cap.

– Nu mă simt pregătită, Elliott.

– Știi, zise el și o strânse de mână. Dar nu sunt sigur că o să fii vreodată.

Se uită iar la Myrtle, ai cărei ochi albaștri erau acum deschiși. O ridică încet, cu capul sprijinit în îndoitura brațului, preocupat să o țină cât mai bine. Pășii grijuliu spre fereastră, prin care se vedeau clipind luminile aprinse ale clădirilor în întunericul începutului de seară. Se aplecă să o sărute pe puful de păr de pe cap, inspirându-i o clipă mirosul, apoi o întoarse cu fața spre fereastră.

– Bine ai venit pe lume, fetița mea. Ești gata să o înfrunți?

2

– Te uiți ciudat la mine, zise Grace.

– Ce? Nu, nu-i adevărat.

– Ba da, te uiți.

– Sunt doar... uluit. Că un corp poate... să facă așa ceva.

– Luke, ți-am zis să stai lângă capul meu!

– Dar voiam să-l văd când iese.

– Deci, viața noastră sexuală s-a dus pe apa sâmbetei doar ca să vezi tu creștetul fiului tău?

– Taci din gură. Aș sări și acum pe tine dacă nu ne-ar vedea Matthew.

– Crezi că el se uită la noi? Crezi că știe cine suntem?

– Sigur că știe. Ne cunoaște vocile.

– Fiul nostru, șopti Grace.

– Fiul nostru, repetă Luke, ca un ecou.

– Nu știam că o să mă simt așa. Nu credeam că o să-l iubesc așa de mult, deja.

– Știi.

Își strânseseră mâinile, cu ochii la Matthew, care își deschidea pumnișorii ca niște muguri.

– O să crești și o să ajungi o persoană foarte specială, îi zise Luke. O să ai o viață extraordinară.

– Să nu începi deja cu anticipări de părinte.

– Dar așa o să faci, să știi. Îmi dau eu seama. O să semene cu bătrânul lui tată.

– Doamne, sper că nu!

Afară, pe coridor se auzi un zgomot și își amintiră deodată că lumea întreagă nu se oprise în jurul lor, că mai erau și alți oameni aici, în clădire, ale căror vieți se schimbaseră irevocabil, exact ca a lor.

Matthew se mișcă și căscă larg.

– Noi l-am făcut, se minună Grace, în șoaptă, mângâindu-i obrazul dolofan cu dosul unui deget.

– Micul nostru miracol, zise Luke, aplecându-se să-l sărute pe frunte. Te-am așteptat atât de mult. Nici nu știi. Dar a meritat să o facem.

– Da, a meritat, zise și Grace zâmbind.

– Habar nu avem ce să facem, îi zise Luke bebelușului. Dar o să ne străduim cât putem, îți promit.

Rămaseră amândoi tăcuți o clipă, fiecare din ei prins în propriile lui jurăminte, privind euforic la fiul lor.

Apoi surâsul lui Grace se stinse.

– Luke, mi-e frică. Ție nu?

Luke dădu din cap că da, cu ochii ațintiți la Matthew.

– Mi-e groază.

3

– Vreau să-l mai văd o ultimă dată.

– Nu fi absurdă, Daphne, i-o tăie Winnie.

– Trebuie să fiu sigură înainte să-l incinerăm.

– Of, Doamne! De ce trebuie întotdeauna să fie vorba de tine? exclamă Winnie, apoi se depărtă de ei.

Pantofii ei escarpen lucioși răsunară elegant pe pardoseala de piatră.

– Vă putem ducem noi să-l vedeți, zise în șoaptă omul de la pompe funebre, după ce plecă Winnie.

Câteva minute mai târziu, Daphne, Elliott și Myrtle se uitară la sicriu, înainte să fie închis definitiv. Myrtle fixă îndelung trupul lui cu privirea. Cea mai importantă amintire pe care o avea cu bunicul ei era cu el așezat în fotoliul lui, spărgând nuci și migdale cu spărgătorul pe care se pare că-l ținea întotdeauna în buzunarul jachetei. Fiecare dintre ele suna ca o mică împușcătură. Le ronțăia zgomotos, se întindea iar după spărgător și apoi iar, un *trosc* ascuțit.

– Arată ciudat, zise Myrtle.

Se aștepta să arate ca și cum ar dormi. Dar nu dormea. Părea goală, cumva.

– E mort, explică Daphne, cu o voce stranie, aplecându-se prea aproape de el.

– De ce l-au îmbrăcat cu o cămașă cu mânecă scurtă?

– Pentru că e cămașa lui preferată.

– Dar suntem în ianuarie. N-o să-i fie frig? N-ar trebui să poarte jacheta? întrebă Myrtle, observând-o pe umerii slăbuți ai mamei ei.

De zece zile, de când murise, Daphne n-o dăduse jos, iar buzunarele erau pline de șervețele subțiri ca pânda de păianjen. Ea avea pleoapele roz și lucioase de cât și le frecase cu palmele.

– Acolo unde se duce el nu e frig, îi răspunse Elliott.

Daphne se întoarse să se uite la el.

Bărbatul ridică o mână.

– Vreau să spun, pentru că îl incinerăm, nu pentru că merge în iad.

Apoi își puse mâna pe umărul ei, dar Daphne strânse din umeri și se eliberă.

– Haide, Daph, știi că l-am iubit pe tatăl tău.

În timp ce părinții ei vorbeau, Myrtle se întinse încet și își lipi degetele de antebrățul bunicului ei. Îl simți rece și cavernos. Fata își retrase mâna și își frecă degetele de țesătura aspră a sarafanului ei.

– Am terminat, anunță Daphne, apoi o luă înaintea lor, cu mersul țepăn, în timp ce ieșeau să se alătore celorlalți prezenți la ceremonie.

Myrtle întinse mâna după tatăl ei și se așezară amândoi pe rândul din față.

– Ești fericită acum? rosti Winnie printre dinți din spatele lor. Să fie asta ultima amintire a tatălui tău... Și de ce Dumnezeu mai porți încă jacheta asta mâncată de molii? N-ar fi fost mai potrivit un sacou pentru ceremonia asta funerară?

Daphne o ignoră și strânse puloverul pe lângă ea, cu spărgătorul de nuci încheștat în mână.

– Dă-i drumul, zise Joseph. Te provoc. Doar dacă nu ești prea fricos.

Se întoarse spre Tim și James, cu un zâmbet superior pe față.

– Nee, n-o s-o facă.

– Ba o fac, zise Matthew sfidător, urcând deja scara pe care antrenorul de pompe funebre, neglijent, o lăsase proptită de zidul clădirii laboratorului.

Simți țiglele alunecoase sub picioarele încălțate în teniși, așa că se aplecă în patru labe, ca să-și țină echilibrul. Când ajunse în sfârșit în vârf, se uită în jos. Joseph, Tim și James stăteau adunați grămadă sub el și se uitau pieziș în sus. Matthew înghiți în sec și își dădu seama cât de sus se afla. Când fusese acolo jos, cu ei, nu i se păruse chiar așa de sus. Acum ei îi făcură cu mâna, cu excepția lui Joseph, care stătea încruntat. Matthew le flutură și el din mână și zâmbi. Brusc, se auzi un zgomot, o țigla de sub el se mișcă și, înainte să apuce măcar să înțeleagă ce se petrece, piciorul stâng îi alunecă. Pentru o clipă crezu că o să fie în stare să se echilibreze, dar apoi începu să alunece în jos dislocând în urma lui câteva țigle.

Își ținu respirația, își înfipse călcăiele în față cât de bine putu, până se propti în jghebul care gemu sub greutatea lui și din care apoi căzu o bucată lungă, care se zdrobi la picioarele băieților. La câteva secunde după aceea urmă Matthew.

Zăcu acolo, în iarbă, cu mâinile întinse ca niște aripi, cu respirația tăiată că nici nu putea să plângă. Clipi încet, dar ochiul drept era plin de sânge, așa că tot ce vedea cu coada ochiului era roșu.

Am orbit, se gândi panicat.

La naiba, murmură Joseph, în timp ce toți trei se holbau la Mathew încremeniți.

– Ajutați-mă să mă ridic, șopti el, fără suflu, încercând să se miște.

Un puseu de durere îi traversă însă brațul stâng când încercă să se sprijine în el.

– La naiba, zise Joseph iar uitându-se la Tim și James. Eu m-am cărat de aici.

Apoi se întoarse pe călcăie și o luă la fugă peste terenul de joc, spre stația de autobuz.

– Așteaptă, strigă Matthew, incapabil să se ridice singur.

Tim și James se uitară unul la altul cu îngrijorare, și apoi din nou la el.

– Ne pare rău, ziseră amândoi, la unison, și o luară la picior să-l prindă pe Joseph din urmă.

– Așteptați, repetă Matthew, zadarnic, urmărind cum cele trei siluete devin tot mai mici și dispar în final din vedere.

Se pare că asta fu tot ce putu să facă, în timp ce umbrele inserării se așterneau în jurul lui.

*

– Nici măcar nu pot să-ți vorbesc de furioasă ce sunt, îi spuse Grace în seara aceea, când s-au întors în sfârșit de la spital.

Brațul stâng al lui Matthew fusese pus în ghips și deasupra sprâncenei drepte avea un șir de copci. Femeia se lansă într-o nouă și lungă diatribă despre cât de dezamăgită era.

– Eu nu așa te-am crescut.

– Joseph m-a provocat, protestă Matthew.

– Și dacă Joseph te provoca să te arunci de pe o stâncă, o făceai? i-o întoarse Grace, cu nările fremătânde.

Matthew nu-și amintea să o fi văzut vreodată pe maică-sa atât de furioasă.

– Iartă-mă, zise el, așa cum o mai făcuse deja de nenumărate ori. Dar de data asta ea nici nu-l ascultă.

– Și va trebui să pui deoparte toți banii de buzunar, până când o să plătești pagubele pe care le-ai făcut.

Matthew dădu din cap, privind mofluz la blatul mesei de bucătărie.

– Gata, Grace, interveni Luke domol. Băiatul și-a cerut iertare. Și o să plătească până la ultimul bănuț, nu-i așa, Matthew?

Acesta dădu iar din cap.

– Ești exact ca taică-tău, zise Grace, ca de fiecare dată, doar că acum sună ca o acuzație. Este fix genul de nebunie pe care ar fi făcut-o și el la vârsta asta.

Se uită încruntată la Luke, apoi se ridică să plece la culcare și dispăru, țâcănind cu tălpile dure ale papucilor pe gresia din bucătărie.

– Se pare că acum suntem amândoi puși la index.

– Îmi pare rău, spuse iar Matthew.

– Știu că îți pare rău, zise Luke, dând din cap.

Apoi, pe față îi apărură un zâmbet ușor și îl lovi ușor cu umărul pe Matthew făcându-l să se strâmbe de durere.

– Drăcușor împielit ce ești. Chiar că așchia nu sare departe de copac în cazul tău, nu-i așa, Matt, băiete?

Matthew își reținu cu greu un zâmbet și îi întinse tatălui său ghipsul intact, ca să i-l semneze.

– Miroși ca dracu'.

– Lasă-mă în pace.

– De aia nu prea treci pe la școală, pentru că maică-ta știe și ea că miroși ca dracu'.

– Tacă-ți fleanca.

– Tacă-ți fleanca ție, rahat puturos ce ești.

Myrtle se uită la Nina, fetița uscățivă din clasa ei, care lipsea mereu pentru că se îmbolnăvea, și care acum venea repede spre ea, de pe partea cealaltă a drumului, cu umerii aplecați înainte. Eric, un băiat cu un an mai mare ca ele și care se lega de oricine îndrăznea să se uite la el, mergea pe lângă ea, pe bicicletă, și îi arunca injurii.

Când ajunseră mai aproape, Nina trecu strada pe partea unde era Myrtle și Eric viră și el peste drum, tot pe bicicletă, ca să rămână lângă ea.

– Miroși și a pișat. Pișat și rahat.

– Pleacă de aici.

– Tu la ce te holbezi? mârâi Eric, mutându-și atenția asupra lui Myrtle pe măsură ce ajungeau mai aproape.

Avea ochii negri și răutăcioși și lui Myrtle îi aminteau de cioara moartă care la începutul verii zăcuse trei zile pe alee.

Spune-i, spune-i-o doar, îi șopti o voce subțire în interior și inima începu să-i bată cu putere.

– Un grăsan pe bicicletă pentru fete, izbucni ea.

Eric se uită la ea o clipă, prea derutat ca să-i răspundă, și pe urmă se dădu jos de pe bicicletă și se îndreptă țanțoș spre ea.

– Nu vrei să mai spui o dată, roșcovană mică și urată? o întrebă, umflându-și pieptul.

– Nu prea, zise Myrtle.

Eric făcu un pas spre ea, cu o expresie amenințătoare pe chipul bucălat și, mai înainte să-și dea seama ce face, Myrtle ridică genunchiul în aer și îl lovi pe Eric în vintre.

– Hâmm, gemu Eric, prăbușit pe asfalt, în timp ce bicicleta se răsturnă lângă el.

Myrtle se uită la Nina, care se holbă la ea, cu gura căscată de groază.

– Fugi! îi spuse Myrtle, apucând-o de mână și o luură la goană în josul străzii, cu toată viteza.

*

– Bravo, fato, îi zise taică-său în seara aceea, la cină.

– Elliott! îl apostrofă Daphne.

– Ce? A ținut piept unui bățauș.

– A lovit un alt copil. În *părțile intime*.

– Și-a căutat-o cu lumânarea, spuse Elliott ridicând din umeri.

– Cine știe, poate că acum el n-o să mai poată avea copii când o să fie mare.

– Înseamnă că Myrtle a făcut un serviciu societății.

Daphne scutură din cap.

– Mi se pare că uneori uiți că Myrtle e fata ta, nu băiatul tău.

– Știu asta, zise Elliott, cu o urmă de mândrie, apoi făcu conspirativ cu ochiul către Myrtle, care își mușcă buza ca să-și ascundă un zâmbet.

– Treaba asta nu poate să rămână nepedepsită, continuă Daphne. Și m-am săturat să fiu eu mereu polițistul rău. O dată trebuie să iei și tu atitudine.

Elliott se scărpină cu palma pe maxilarul inferior al feței nerase, gândindu-se, și o făcu pe Myrtle să se gândească la glaspapir.

– Bine, atunci... Fără budincă...

Deloc impresionată, Daphne ridică o sprânceană.